

"ELVIS IS BACK!" HIS FINEST HOUR

Av Eigil Berg

I anledning av at FTD har sluppet boksen "ELVIS IS BACK SESSIONS", syntes vi det passet utmerket å tørke støv av Eigil Berg sin artikkel fra 1998, som viser betydningen av disse innspillingene.

Sjekk det sjefs-arrogante hånfliret på coveret! Han mener alvor nå, der han snerrer mot oss og levner liksom ingen tvil om sannhetsgehalten i tittelen. "ELVIS IS BACK!". Og utropstegnet er på sin plass!

Det hersker enighet, bred enighet, blant musikkpolitiet og seriøse kritikere om hva som er Elvis' kunstneriske "prime"; SUN-perioden og mesteparten av 50-talls-innspillingene, samt det fascinerende '68-comeback'et og kvalitetsnivået på Memphis-innspillingene fra '69. Men sannelig sier jeg Eder; har du først sans for denne stemmen, (og det har du **kanskje**, siden du leser dette), så lukk opp hjerte, sjel og ører til det som skulle bli mannens

per definisjon fineste album-sessions overhodet, og som nå er samlet på de nyere oppgraderte utgivelsene av "Elvis Is Back!". (Før du eventuelt protesterer bør jeg minne om at både "Platinum"-boksen og den definitive "Artist Of The Century"-boksen henter flere titler fra disse to dagene i mars/april 1960 enn fra både SUN-perioden og Memphis '69-opptakene).

Det rå, rocka uttrykket hadde ennå ikke forlatt ham, og to års militærtjeneste borte fra rampelyset hadde bare gjort ham enda mer sulten på å (gjen)erobre sin posisjon. Samtidig var det en langt mer moden sanger med en helt ny dimensjon som nå entret et av verdens ærligste lydstudioer med Elvis' til da desidert flotteste og mest

G.I. Blues studio bilde - April 1960 Elvis øver med The Jordanaires i studio.

Artikkelforfatter Eigil Berg
tester pianoet i Studio B
Nashville, 1984.

kompetente backingmusikere på plass.

Tenk deg de første som skulle avspille dette LP-albumet ved utgivelsen i april 1960. Du åpner noe så sjeldent som et påkostet uttbrett-cover og finner små snapshots av G.I. Presley - du trekker ut innercoveret med reklame for de hotteste albumselgerne hos RCA; Perry Como, Harry Belafonte og Tschaikovskijs b-moll-konsert med Van Cliburn - du kikker ned på sang-titlene, (sølvskrift på svart etikett, rocka bare **der**) - du plasserer det store, svarte vinyl-vidunderet andektig på platetallerkenen - du setter forventningsfullt pick-up'en i rillene - du må vente noen magiske sekunder, og ...; DER! Pianist Floyd Cramers majestetiske boogie-intro til det opprinnelige åpningssporet **"Make Me Know It"** feier all tvil til side og bringer deg rett tilbake i Otis Blackwell-land som om ingenting var hendt. Men noe **har** hendt! Lydbildet er uvanlig fyldig og krispt, detaljrikt og sofistikert; lydmagiker Bill Porter debuterer nemlig som studiotekniker i Elvis-sammenheng og leverer det mest delikate Nashville-sound du kan tenke deg! (Porter skulle også jobbe med Elvis' Nashville-innspillinger de neste tre årene og gi oss lignende lydopplevelser på album som "His Hand In Mine", "Something For Everybody" og "Pot Luck", samt en rekke single-klassikere fra den samme perioden).

Etter den sedvanlige gospel-jammen rundt pianoet var "Make Me Know It" av Otis Blackwell det første nummeret Elvis valgte å gå løs på 20. mars 1960. Den nylig hjemvendte eks-soldaten hadde ikke sunget i studio på nesten to år, og Tom Parker, sammen med RCA-ansvarlige Steve Sholes og Chet Atkins, var til stede i kontrollrommet. Det aner meg at stemningen må ha vært rimelig intens. Som åpningsvalg er "Make Me Know It" ingen enkel låt å fikse, men Otis Blackwell-titler som «All Shook Up» og «Don't Be Cruel» hadde skutt megagullfugler tidligere, og etter 19 tagninger er vi inne i en silkemyk og elegant groove med en pågående vital Elvis i full kontroll. Gleden og entusiasmen over å være tilbake

igjen smitter. Han har allerede tatt skikkelig av, og hadde det ikke vært for det delikate lydbildet, er vi nesten tilbake i det uttrykket Elvis hadde da han forlangte sin frihet via platerillene ved starten av karrieren! Parker-konsernet og d'herrer fra RCA skjønner at Elvis Presley er i gang, Bill Porter tryller fram de rikeste klangfarger, og for første gang innspilles en Presley-session i skikkelig stereo, noe som behørig "antydes" i **"LIVING STEREO"** klint med svære bokstaver over forsidecoveret ved førstegangs-utgivelsen.

Dette var en tid da opplagte singlepotensialer kunne risikere å ende opp som albumkutt. Men Otis Blackwell, riktignok under pseudonymet John Davenport, vet å levere nok en gang, og **"Fever"** vet å befestes seg som en all-time Presley-klassiker, single eller ikke. Det han flirer av i "Aloha From Hawaii"-versjonen gjør han her med elektrisk høyspent innlevelse og tyngde. Elvis beveger seg plutselig i voksenland; han henter langt mer fra Peggy Lees '58-versjon enn fra Little Willie Johns '56-original. Og når hørte vi før (eller senere) en Elvis-tekst med Shakespeare-sitater? (Hele tre sanger fra "Elvis Is Back!"-utgivelsen henter tekstidéer fra William Shakespeare!). OK, vi er i voksen-land. Bob Moore har en presisjon i anslaget på kontrabassen som Bill Black (med all rock'n'roll-respekt) aldri var i nærheten av, han bærer det hele framover, kun med støtte av Buddy Harmans perkusjon og fingerknips, og overlater resten til en dønn naken og avkledd sanger. Jeg vet ikke om "sensuell", "erotisk" eller "Sexy" (med stor S) er adjektivet, men Elvis' selvsikre og kontrollerte levering av sangen, med Bill Porters utsøkt luftige lyd, skaper en av de heteste stemninger i Elvis-diskografien overhodet! Dampende - forførende - nært. Var han noensinne bedre?

Noen trodde kanskje Elvis ikke sang så mye de to årene han var i det militære. Men den bråmodne utviklingen vi hører på disse kuttene røper en sanger som ikke bare har holdt stemmen ved like, men som bevisst må ha trent seg opp til å nå nye registre. Nå i ettertid har vi via såkalte "home-recordings" fått innblikk i noen av disse militære treningsøktene. Blant annet "Golden Celebration"-boksen viser hvordan han setter seg inn i Four Fellows' '55-hit "Soldier Boy", som selvsagt, bare i kraft av tittelen, dukker opp på "Elvis Is Back!". "Platinum"-boksen med sin "There's No Tomorrow" viser at **"It's Now Or Never"** heller ikke var noen tilfældighet i studio. Elvis har til og med tatt med seg sin vokale sparring partner fra Tyskland, G.I.-buddy Charlie Hodge, inn i studio til en usedvanlig samstemt duettversjon av Golden Gate Quartets **"I Will Be Home Again"**. Hodge ble som kjent med på Presley-sagaen helt i mål (og vel så det), og han opplevde nok de mest bisarre vokalduetter fra scenen under "Den Store Nedturen" utover på 70-tallet. Men her synger de to militærkameratene og turtelduene i perfekt samklang, på en linje nær deler de faktisk solistrollen og utgjør en slags maskulin Everly Brothers-enhet. Og som for liksom å underbygge hvor

Ellis Auditorium, Memphis.
Bassist Bob Moore i bakgrunnen,
og to trommeslagere, D.J. Fontana
og Buddy Harman.

25.mars 1961 - Hawaii, Scotty Moore, Bob Moore, Elvis og The Jordanaires.

hele dette konseptet kommer fra, hører vi også Elvis’ umiskjennelige akustiske gitarspill, som her er med å prege kompet. Høydepunktene på ”Elvis Is Back!” står i kø, og mange av dem er hentet fra Elvis’ egne favoritter i platesamlingen. Nok en gang henter han fraseringsidéer fra et av sine forbilder, Clyde McPhatter i The Drifters, slik han også gjorde det tidligere i ”White Christmas”. Når han denne gangen tar for seg ”Such A Night”, slår han knock-out på Drifters’ nydelig ”vovede” versjon fra ’54, og da glemmer vi fort Johnnie Rays bannlyste utgave fra samme år. En hyperpotent Elvis leker seg gjennom

hele registeret; macho og forlangende, sukkersøt og innsmigrende, men hele tiden med et solid glimt i øyet. Rent kompositorisk har vel få gjort så mye ut av så lite; Elvis drives framover av et infernalsk gyngende komp som spiller på dynamikk så det holder! Boots Randolphs honky-tonk-sax ruller under The Jordanaires, og Elvis får virkelig fortalt gutta i bandet hvordan han må ha hatt det denne spesielle natta! Det skjæres grimaser, sangeren bukter seg rundt kompet, han stønner og vrir seg og får til og med de lett konservative Jordanaires med på det samme, fram mot et endelig klimaks, hvorpå de to trommeslagerne, herrene Fontana og Harman,

går berserk og døljer til hvert sitt trommesett (Hallo! Hva er dette?! Men sangeren forlanger siste ordet i et sjarmerende lite gledesutbrudd etter at orgasmen egentlig er over, og ”Such A Night” har fått sin definitive versjon! Bare rett og rimelig at denne tvang seg ut som hit-single hele fire år senere; dette er Elvis på sitt mest sexy, men likevel i fullstendig kontrast til ”Fever”. Her er humor og kåthet i skjønn forening, og okey, vi har skjønt det nå; denne mannen må **virkelig** ha opplevd ”Such A Night”!

Ben Weisman er den komponisten som fikk flest låter innspilt med Elvis. Hele 57 innspillinger kan han skryte av, selv om absolutt ikke alle er verd å skryte like mye av. En slik mann bør vel kunne tenke taktisk, som for eksempel her, da han hadde merket seg Elvis’ forkjærlighet for ”One Night”. Han kommer så opp med en ny original-låt som ligger nært opp til den samme feelingen; den ”bluesy” og megatøft arrangerte ”**It Feels So Right**”. Elvis ikke bare beit på agnet, han slukte kroken, snøret og hele stanga rått, trykte på ”rewind”-knappen, tok stemmen tilbake til ’57 og hentet ut den intense, hese sandpapir-røsten som da hadde gitt oss ”Jailhouse Rock” og ..., akkurat; you guessed it; ”One Night”. Resultatet holder selvsagt som ei kule, og det blir nok et poeng til Weisman, mannen som faktisk hyrte inn folk som Otis Blackwell, Phil Spector og James Burton når han lagde demoene han skulle levere til Elvis! - Nevnte jeg ”taktiker”?

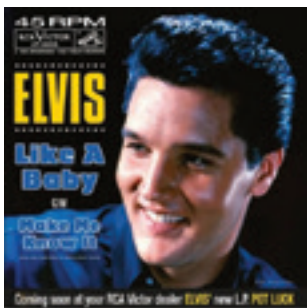
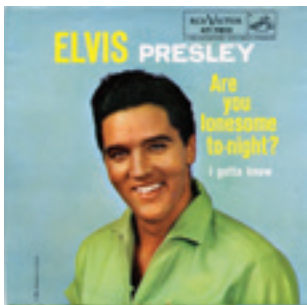
(Det første bandet jeg spilte i prøvde å skjønn hvordan trommeslageren fiksa det vi prøvde å planke fra denne versjonen. Ikke visste jo vi at det her var snakk om to trommeslagere som spilte hver sin groove samtidig. Snedig ...)

Den samme Weisman er også ansvarlig for den nydelige doo-wop-balladen ”**Fame And Fortune**”. Som første Presley-single etter militærtjenesten ble dette Elvis’ første stereo-utgivelse. På de nyere utgivelsene av «Elvis Is Back!» fungerer den som et av seks utsøkte bonusspor fra samme sessions som original-LP’en og holder i lange baner som bevis på hvorfor audiofile (lydfrikere som verdsetter LYD foran alt annet) rangerer disse innspillingene høyest i Elvis-katalogen. Jordanares’ bass-sanger Ray Walker er nært framme i lydbildet sammen med Buddy Harman på visper, og Hank Garland’s el-bass dobler Bob Moores kontrabass, noe som gir en helt spesiell og ”Nashvillesk” fyldig effekt. Etter to vers er det Floyd Cramers pianofigurer som ber om plass og får med seg Harman i nye rytmefigurer. Gitarist Scotty Moore er så vidt innom med et par melodiose gitarløp, akkurat nok til å hekte på Jordanares i de samme figurene og gi sangeren den riktige oppbygningen mot slutten av stikken. Det hele er nøye plassert i et overlegent klangbilde, utsøkt dandert av lydtekniker Porter. Til og med sangerens innpust i åpningslinjene til siste verset, etter «I know that I’d ...» før han setter an videre med ”... have nothing” blir så nært at du regelrett hører ham puste i rommet! (Bill Porter, I love you!). En slik tekst kunne vært nærliggende å ta fram i Elvis’ siste periode,

men det blir en annen historie. ”Fame And Fortune” fødte en balladesanger av et helt nytt format som skulle videreutvikles til perfeksjon de nærmeste årene. Denne og ”Thrill Of Your Love”, som blir det nærmeste Elvis og Floyd Cramer kommer gospeluttrykket under disse innspillingene, og hvor også denne vokalkunstneren synger sjela si totalt ut, er tolket milevis fra tidligere litt keitete balladeforsøk som ”I’m Counting On You” og ”First In Line” fra det første året på RCA. «Fame» og «Thrill» peker begge nå klart mot de klassiske 60-talls-balladene vi da hadde i vente ... ”The Girl Of My Best Friend” vitner om nok en låt

Frank Sinatras Timex Show 26. mars 1960.

Elvis på vei til Miami.
21. mars 1960.

med single-hit potensiale (britisk hit-single både i '60 og i '76!), og selv en lettvekt som **”Girl Next Door Went A’Walking”** kan forsvares ut fra en sympatisk vennetjeneste overfor ”long-time band-mate” Scotty Moore. Komponisten Thomas Wayne (bror til den mangeårige Johnny Cash-gitaristen Luther Perkins) spilte inn for Scottys Fernwood-etikett, og han opplevde selvsagt sitt livs kick når Moore ”fikset” en Elvis-innspilling til en av hans komposisjoner.

Tenk litt mer primitivt lydbilde, fargelegg med litt dixieland-blås, og du godtar tvert at **”Dirty, Dirty Feeling”** egentlig ble skrevet til ”King Creole”-filmen. (Rent helligbrøde at to høydepunkter som denne og ”It Feels So Right” blir mimet til av en steril Hollywood-Elvis i den ekstremt lavbudsjetterte filmkalkunen ”Tickle Me” i 1965). ”Dirty, Dirty Feeling” kommer fra to av rockens sterkeste hit-komponister ved siden av Chuck Berry, de uforlignelige Jerry Leiber og Mike Stoller. Disse var nærmest hoff-leverandører av kvalitetsrockere til Elvis’ tre klassiske musikkfilmer på 50-tallet, tittellåtene blant annet, intet mindre, samt masse annet snadder. Parker og forleggerne spilte på lag, de var nå mer og mer opptatt av å skvise komponistenes royalty over til egne forlagsrettigheter, og Leiber & Stoller var etter hvert blitt grundig lei av denne manipuleringen. De hadde også andre ypperlige R&B-artister i stallen og sa derfor takk for seg og for sitt intense Elvis-engasjement etter ”Dirty, Dirty Feeling”. Mange år senere satte New York, London og andre metropoler opp Leiber/Stoller-musikalen «Smokey Joe’s Cafe», en ren paradeoppvisning av denne duoens klassikere. Elvis var tydeligvis fortsatt svak for disse guttas låter, men måtte heretter ty til covere når han lette i ”The Leiber/Stoller Songbook”. Det var herfra han kunne krydre framtidige innspillinger med perler som Coasters’ ”Little Egypt” og ”Girls! Girls! Girls!”, Drifters’ ”Fools Fall In Love”, Clovers’ ”Bossanova Baby” og LaVern Bakers ”You’re The Boss” og ”Saved”. Kun en siste gang får Elvis spille inn en ny spesialskrevet Leiber/Stoller-single, men det var kanskje fordi Doc Pomus var co-writer på ”She’s Not You”.

Sammen med Mort Shuman overtar nå Pomus på en måte Leiber & Stollers status som Elvis’ hit-leverandører ”par excellence”. Deres Presley-debut kommer også fra ”Elvis Is Back!”-innspillingene i den stentøft inspirerte **”A Mess Of Blues”**. Elvis falt tydeligvis for det hippe uttrykket, humoren og det rullende back-beat’et i denne låta, en låt som ga Pomus & Shuman en flying start som Elvis’ beste låtskrivere de nærmeste årene.

Et av de andre bonus-sporene fra samme session, **”Stuck On You”**, skrev seg visstnok inn i historien som den mest forhåndssolgte single til da. Med klare ”All Shook Up”-referenser og trygt gjenkjennende klisjéer og gimmicks, var dette sikkert en safe første-single som kunne tilrettelegge for de langt mer spennende utgivelsene som skulle følge.

Du skjønner hvor mye denne studiogjengen gjør ut av enhver mulighet hvis du sammenligner **”I Gotta Know”**

med Cliff Richards første-innspilling av samme tittel på albumet ”Cliff Sings” fra året før. Visst var dette en grei låt som Cliff behandler deretter; han lar seg backe av sitt Shadow-band som pludrer av gårde uten stopp og uten særlig dynamikk. Ingen dårlig versjon, MEN Nashvillefolket, som visstnok spilte inn denne på under ti minutter, vet likevel å angripe stoffet **virkelig** kreativt. Her er lagt inn dramatiske stopp med voldsom ekko-klang mot slutten av hvert vers, i stikken finner Jordanares’ Gordon Stoker sin annenstemme over Elvis, og blir overlappet av Ray Walkers bassrøst, som i de to siste versene vever seg rundt sjefens fløyelsmyke vokal som en silkeorm i boogie-groove! Slik kan disse gutta flørte med den tidens alskens Bobby’er og Frankie’er, men likevel levere med en så overbevisende tyngde at til og med en slik lettvekt blir tidløs!

Jesse Stones avslepne **”Like A Baby”** føyer seg pent inn i rekken av Stone-klassikere som ”Money Honey”, ”Down In The Alley” og ”Shake, Rattle And Roll” (den siste her skrev han under pseudonymet Charles Calhoun). ”Like A Baby” forbereder oss dessuten på det som skulle bli det opprinnelige albumets og denne magiske innspillingsnattens grande finale.

Og det ble morgen, og det ble lys den andre studiodag. Klokka hadde passert seks om morgenen 4. april 1960. En ny arbeidsdag med helt andre artister ventet musikerne om få timer, men Elvis var i siget og lot det stå til. Han tar sin Gibson J-200 og runder av sin flotteste studionatt med en real Chicago-blues i Lowell Fulsons **”Reconsider Baby”**, en låt han allerede hadde hatt inne da han gjestet SUN-studio med sin Million Dollar Quartet i ’56. Elvis legger seg i et lavt avslappet toneleie, men opptrer likevel rått forlangende som seg hør og bør i en storby-blues. Han leverer en av sine fineste innspillinger overhodet, og det blir med ett klart hvorfor så mange bransjekolleger faktisk setter denne sangeren på øverste hylle blant hvite blues-tolkere! Boots Randolph og hans sax-kor skriver seg inn i rock-historien i disse morgentimene, og at dette er samme vokalist som bare et par timer tidligere har levert **”Are You Lonesome Tonight?”** fra den totalt andre enden av skalaen, overlater jeg til gudene å forklare.

Og kanskje må gudene medgi at dette ikke er samme sangeren. Vokalkunstneren Elvis Presley var på denne tiden en kameleon som fullstendig kunne skifte ham hvis han følte at materialet krevde det. Det var som om denne mannen ville meddele verden; ”Hør her! Jeg fikser faktisk alt!”. Han brukte to dager på å skape disse innspillingene, fra kveld til neste morgen 20. mars og 3. april 1960! Ingen hadde vel hørt ham slik før, utenom kanskje han selv, inne i sitt eget hode. Den stemmen som griper tak i deg på dette albumet inngir et løfte om å **kunne** beherske alt, og ut fra det vi hører her, innfris løftet så til de grader! Og enda har vi ikke dvelt særlig ved samlingens to ”mini-operaer”; ”Are You Lonesome Tonight?” og ”It’s Now Or Never”, som begge endte opp blant Presleys største singleselgere. Den første med

tre Grammy-nominasjoner, og den sistnevnte faktisk blant verdens mest solgte singleplater overhodet!

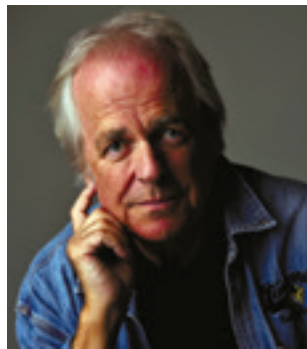
”Elvis Is Back!” er på mange måter det perfekte Presley-album, selv om to av hans viktigste inspirasjonskilder, country og gospel, faktisk ikke er representert. De etterfølgende streite albumene, ”Something For Everybody” og ”Pot Luck”, hadde begge sine høyde-punkter (som ”There’s Always Me” og ”Suspicion”), og likevel, som helhet kommer de aldri opp mot det som gjør ”Elvis Is Back!” til et av 60-tallets virkelig store album.

Men - som Elvis-soga så ofte forteller oss; ”Money

talks!”. Lette album som ”G.I.Blues” og ”Blue Hawaii” solgte det mangedobbelte, og dermed var kursen dessverre staket ut.

Så sitter vi her da, flere ti-år senere og hører gjennom oppgraderte utgivelser av disse innspillingene. Fylt til randen som de er med alle disse løftene om en framtidig utvikling, helhetlig og kunstnerisk, som aldri ble innfridd, kan vi likevel oppsummere; ”Elvis Is Back!” samlingen skinner fortsatt som aldri før. Ja, kanskje **mer** enn før, siden vi nå kan se Elvis Presleys 23-årige karriere under ett og konstatere at dette må ha vært: **HIS FINEST HOUR!**

Promobilde fra Tyskland
1959.

Artikkelforfatteren Eigil Berg.